

ПЕРОН

година 16 | март 2016 | излази годишње

38
СТРАНА

Тамара Чукановић, главни и одговорни уредник, Александра Илић, Кристина Цветковић, Марија Терентић, Тамара Петровић, Александра Рајковић, Александра Петковић, новинари, Драгана Стефановић, ментор, Александар Дукић, тех. уредник

РЕЧ УРЕДНИКА

ТАМАРА
ЧУКАНОВИЋ

Ове године, као и сваке друге, потрудили смо се да вам у „Перону“ изнесемо бар део домског живота и онога што младе интересује као и њихове креативне изразе који се најбоље дају видети кроз текстове које су написали.

Било је тешко одлучити шта је оно што би најбоље представило наш дом, које активности су у мору бројних баш оне о којима ћемо писати и извештавати вас и како их најбоље оживети кроз писање тако да читаоци осете део атмосфере која је владала у току тих дешавања.

Наш тим је уз помоћ васпитача у току целе године прикупљао материјал за часпопис, давали смо предлоге и идеје и заједнички одлучивали шта ће ући у завршну форму листа.

Литерарно-новинарска секција је сјајно утрошила време на дружење са пуно смеха и учења тимском раду где смо сви неопходни да би постигли циљ. На крају, поносно вам представљамо резултат нашег труда и рада- Перон.

A high-angle, slightly tilted photograph of a large crowd of students at a school event. The students are mostly teenagers, dressed in casual clothing like t-shirts, sweaters, and jeans. They are packed closely together, many with their arms raised, suggesting they are dancing or cheering. The background shows a modern building with large glass windows and doors. The lighting is somewhat dim, typical of an indoor evening event.

Наш Парламент је дошао на идеју да организује журку. Тема журке је био 8. март и у складу са тим одлучено је да девојке добију бесплатне карте за журку, а такође и момци који би дошли са поклоном за наше даме. Ученици су као и обично своје време искористили на леп начин, уживајући уз музику, добру игру на

ОСМОМАРТОВСКА ЖУРКА

подијуму и међусобном дружењу. Као и свака журка и ова поводом Дана жена је протекла у најбољем реду, само улепшавајући овај дан. Ученици су показали одговорност и складност у организацији, такође доказали да су изванредно друштво и добри другари који знају како да уживају.

ДЕЛИЋ ЕВРОПЕ У МОЈИМ ОЧИМА

АЛЕКСАНДРА
ИЛИЋ

Четири је сата ујутро. Напољу је мрки мрак. Апсолутну тишину прекинуо је звук мотора татиног аутомобила. „Јеси ли све понела?“ - рутинско питање мог тате пред свако путовање. „Јесам.“ - одговорила сам. Брзо смо стигли на договорено место, где су нас чекали аутобуси припремљени за полазак. Сви смо дошли мало раније, ваљда због нестрпљивости да коначно кренемо на ту дугоочекивану екскурзију. Шетајући у круг одбројавали смо минуте. „Пет је сати, хоћемо ли кренути?“, Требало је да већ уђемо у аутобус“, „Где је разредни“, „Ено га!“ - разговарали смо док разредни

није дошао до нас и рекао да можемо ући у аутобус. Сви смо се брзо сместили. Било је пет сати и 30 минута и аутобуси су један за другим излазили на аутопут. Погледала сам кроз прозор и махнула тати, а потом се наслонила на седиште. Екскурзија је могла да почне.

Братислава – главни град Словачке, подељен на индустријски и градски део. Једна од најпознатијих зграда је дворца Братислава, грађена у стилу из доба Марије Терезије. Највећа и најзначајнија катедрa је катедрала Св. Мартина. У срцу старог града налази се стара

Градска кућа, комплекс драгоцених историјских објеката различитих архитектонских стилова. Испред ове грађевине налази се Роландова фонтана. Неки кажу да се Роландов кип окрене једном у сто година. Град се брзо обиђе, али је ужитак је неизоставан.

Праг – познат и под надимком „Златни Праг“, подигнут на прелепој Влтави. Најпознатија грађевина је свакако Карлов мост, који се појављује у филму „Немогућа мисија“. Праг красе и Прашки дворца, највећи древни дворца на свету и чувени Астрономски сат, који се стално одржава у добром стању, јер локална легенда каже да ће град задесити велика несрећа уколико се сат запустити. Улицама Прага се шири диван мирис трдленика (танко тесто, увијено око металне шипке, која се ротира на пламену и посипа шећером и циметом), који је веома популаран у Прагу, а и мени се ова посластица веома допала.

Дрезден – смештен у долини Елбе, познат је и као „Фиренца на Елби“, због свог културно-историјског значаја. Красе га барокне Резиденцијална палата, Богородичина црква, Дворска црква... Град у ком можете пити најбоље немачко пиво. Познат је по бројним фестивалима.

Беч – политички, културни и економски центар Аустрије. Најтипичнији симбол аустријске престонице је свакако катедрала св. Стефана, која се налази на истоименом тргу у самом центру града. Овде су и прве зграде близнакиње – зграде Музеја историје уметности и Природњачког музеја, затим веома занимљива Парламент зграда, прелепа палата Белведере, Народно позориште, Заветна црква. Овај фасцинантан град је био последњи бисер Европе који сам открила на свом петодневном путовању.

ГЕНЕРАЛКА У НАШЕМ ДОМУ

АЛЕКСАНДРА
РАЈКОВИЋ

**Собе, поред шефа васпитне службе, васпитача, прегледа и заменик
директора, као и помоћник директора за васпитни рад**

Сви смо упознати са чињеницом да су основа за здравље и спречавање болести добре хигијене навике које се стичу у најранијем периоду живота. У нашем дому, ученици се сами старају о хигијени својих соба, а за одржавање осталих просторија и купитала задужено је особље дома. Генерални преглед соба одржава се једном месечно, уз контролу наших васпитача и шефа или осталих радника дома. О уредности собе првенствено бринемо и због нашег здравља, па тек онда због чињенице шта ће нам рећи васпитачи. Сећам се прве генералке, када смо помало дрхтаво и напето ишчекивали шефа и васпитача. Трудиле смо се да чистоћа простора у ком смо боравиле увек буде на завидном нивоу, али тада, можда зато што је за нас све то био први пут, од собе сам смо направиле рај за очи. Када је ушао шеф, прво је прешао по лајсни изнад врата и незадовољно и

зналачки климнуо главом. Мислиле смо да је већ све пропало, али је он кренуо према орману и цимерка која није ни помислила да ће се ту ико обрести, а позната по томе да се ту може наћи вишемесечно благо, сакупљача свакаквих ствари, дрангулија и ситница, брзином светлости полетела је ка орману и зграбила кључ. Када сам схватила да кључа нема и неразумљиво јој послала сигнал уперила је прст на свој деколте. Том приликом, када је шеф приметио закључан орман преусмерио је пажњу на мој, који је на сву срећу добио све похвале. Било је иронично колико смо труда уложиле а заузврат замало биле добро искритиковане. Ипак, упркос лајсни на вратима, добро смо прошле. Та прва генералка остаће нам у стресном сећању, али за остале смо бар биле спремне. Од тада, нема нам замерки! Чистите, драги домци, лајснице и сређујте ормане!

КАД' БИХ ИМАО МОЋ

МАРИЈА
ТЕРЕНТИЋ

О дајте ми право на једну жељу. Само знајте паметно ћу је искористити, док оком трепнете већ ће се остварити. Дајте ми моћ да вратим време. Грешке су, грешке шта ја ту могу? Да их није било, не бих ни знала. Дајте ми моћ да вратим време, не да би' их исправила, већ да загрлим јаче особе које више немам. Да их помилујем нежно и лепше запамтим, пре него што оду, кад су већ морали да иду. Заволела би' их још више, признајем. Ако ми већ не дате време, онда ми дајте моћ да летим и да их у лету пратим, док одлазе. Да увек будем са њим, где год да су. Да додирујем Месец и поклањам им звезде. Да Сунце наговорим да их јаче греје. Задивила бих светске силе за њих, богове славне, а камоли људе. Јутром бих пожуривала зоре да свану, будила бих их шапатам ветра. То је једини начин да им будем близу. Ако ни то не може, пустите ме бар да сањам, јер кажу да се снови остварују. Немамо моћ и зато нам остају жеље, само пусте жеље, док нам се могућност слатко смеје.

ОТВАРАЊЕ ФИСКУЛТУРНЕ САЛЕ

КРИСТИНА
ЦВЕТКОВИЋ

“

**Ученици Дома ученика
средње железничке школе
као и ученици железничке
техничке школе од данас могу
да користе нову, модерно
опремљену фискултурну салу**

Помоћник министра за ученички и студентски стандард и инвестиције мр Љубиша Антонијевић отворио је у понедељак, 26. октобра 2015. године нову фискултурну салу у Железничкој техничкој школи из Београда. Средства за реконструкцију је финансирало Министарство просвете, науке и технолошког развоја.

„Ученици, њих око 1500 сада имају много боље услове него што су имали. Сала је изграђена по савременим принципима

енергетске ефикасности и безбедности“, навео је Антонијевић, додајући да је за реконструкцију сале и помоћних просторија издвојено око 17 милиона динара. Он је нагласио да ће Министарство и даље наставити да улаже у образовно-васпитне установе би се побољшали услови за боравак и смештај ученика и студената.

Према изјави директора дома мр Веселина Анђелића сала је саграђена 1963. године, када и сам

објекат Дома и од тада нису на њој рађене промене.

„Како салу користи велики број ученика Железничке техничке школе и Дома ученика средње железничке школе она својим изгледом и функцијом она није задовољавала основне потребе младих за физичким вежбањем. Реконструкцијом и реновирањем школа и дом су добили модерно опремљену салу која ће служити садашњим и будућим генерацијама ученика за њихово редовно и рекреативно бављење физичким активностима“, навео је Анђелић.

Овако реконструисана и модерно опремљена спортска сала омогућава квалитетнију наставу у школи, спортске активности Дома а надамо се да ће бити и центар друштвеног и културног живота ученика.

НИЈЕ СВАКОГ ГОСТА ТРИ ДАНА ДОСТА

ЕМИЛИЈА
МАРОВИЋ

Како прошле тако и ове године, наш дом је у периоду од 27. до 29. новембра угостио ученике и васпитаче из разних делова Србије и Црне Горе. Свеукупно 95 гостију из Зајечара, Зрењанина, Ужица и Котора. Све смо их лепо дочекали и пружили им максималан комфор. Ученици из Котора су стигли у четвртак увече те су добили посебан третман. Због тога што су стигли раније од осталих домова, за њих је, у петак пре подне, организован обилазак „Музеја Николе Тесле“. Током обиласка, били су запањени открићима и достигнућима нашег великана, а ко и не би.

Тог петка поподне ,сви ученици су имали прилику да виде изложбу наше моделарске, креативне и ткачке секције, у чему су се и сами касније опробали.

Увече истог петка, у Театру 78, била је организована раскошна приредба, у којој су учествовали ученици свих домова. Видели смо

веома талентоване ученике других домова, који су показали велико умеће у облатима модерног и етно певања, свирања, глуме, рецитована као и модерног и фолклорног плеса, али ни домаћини нису разочарали. Показали смо оно најбоље што имамо, победничке и награђиване плесне кореографије, вансеријске певаче, као и феноменалне глумце који су нас насмејали до суза. Представа није била такмичарског духа, те смо подједнако аплаузом наградили сваки наступ, а како другачије кад су сви показали невероватан таленат.

Сутрадан је за све ученике гостујућих домова организован обилазак нашег дивног, опчињујућег Београда. Имали су прилику да посете Народну Скупштину, величанствени Храм Светог Саве, као и раскошни тржни центар Ушће, где су провели остатак свог слободног времена. Те вечери је организована журка за све нас, а за васпитаче, као и

за све запослене свечана вечера. То је било вече за памћење, које ће се још дуго препричавати. Журка је била савршени начин да се сви спријатељимо и још боље упознамо. Склопили смо нова познанства и упознали дивне људе, са којима ћемо свакако остати у контакту.

Пре одласка наших нових пријатеља, у недељу је организован још један обилазак, а то је био излет на Авали, са којег су нам пренели најлепше утиске.

С обзиром на овако незаборавно дружење и добра пријатељства, надамо се да ћемо и следеће године бити у прилици да се видимо и присетимо ових доживљаја, као и да створимо нове чак и боље.

“

**У периоду од 27. до 29.11.2015.
гости у нашем Дому били су
ученици и васпитачи домова из
Зајечара, Зрењанина, Доброте и
Ужица (Дом „Петар Радовановић“).**

ПРЕДСТАВИЛИ СМО СЕ

АЛЕКСАНДРА
РАЈКОВИЋ

Већ неколико дана у холу дома је било обавештење: "8. 10. 2015. у 20 у великој читаоници представиће се ученици креативне секције, секције ткања и сликања на стаклу и платну."

"Звучи занимљиво. Да идемо, а?" питала сам нераздвојну другарицу. "Него шта!", рече Кристина. Заиста осми октобар је био несвакидашњи дан, пун прелепих доживљаја и утисака. Кренуле смо у читаоницу дома која је те вечери изгледала потпуно другачије. Измештени столови и клупе.

Потпуно нови амбијент су формирале прелепе креације; накит, осликане лампе и стаклене вазе, изложене хаљине шивене и ткане вештим рукама наших домских уметника.

У суседној просторији – библиотеци девојке су се пресвлачиле и шминкале.

У читаоници је било много посетилаца. Девојке су храбро и отмено носиле моделе. Балетски пар Милош и Јелена су својом кореографијом обогатили вече а Душан Павловић такође наш ученик је својом поезијом освојио силне аплаузе и дао посебан печат целокупној атмосфери. Смењивали су се: грациозни ход девојака у прелепим хаљинама и са оригиналним накитом – огрлицама око врата, балетска игра два изузетна играча и жива реч можемо слободно рећи песника Душана Павловића. Вече је било како ђаци кажу "пун погодак" на задовољство свих домаца. Хоћемо опет!

Секције у дому ученика СЖШ у Београду
имају дугу и успешну традицију.

МИЛОШ ЖИВАНОВИЋ

ТАМАРА
ЧУКАНОВИЋ

Милош Живановић је наш домац који се посебно истакао на пољу уметности, тачније балета и који тренутно професионално игра за Народно позориште у Београду. Он је постигао много захваљујући напорном раду и пожртвованости, свакако и таленту и ми смо имали прилику да поразговарамо са њим и боље га упознамо.

Шта је највише утицало на то да се одлучиш за каријеру балетана?

Дугогодишње бављење фолклором је на крају проузроковало уписивање у Валетску школу у Новом Саду. Још на почетку школовања схватио сам да би требало нешто да побољшам код себе, да пређем на неки виши ниво где бих могао да искажем своја осећања и љубав према уметности. Тако из наговор тадашње професорке балета која је од почетка приметила нешто посебно код мене одлучујем да кренем у напорно вежбање да надокнадим оно кроз шта нисам прошао као остала деца која се од малена одлуче на бављење балетом. Након две године долазим у Београд и настављам са радом који је данас проузроковао и ангажовање у балету Народног позоришта.

Ко ти је био највећа подршка?

Много људи је било уз мене током ових година, и трудило се да ми помогне у свим препрекама на које сам наилазио и посебно бих истакао своју мајку, али као што оно кажу, благо мени за себе, за све је заслужан велики рад и упорност ка

зацртаном успеху.

Колико је захтевно и напорно занимање балетана?

Балет је првенствено унутрашња уметност, онако како знате да савладате емоције такав можете и успех на сцени очекивати. Наравно да би се до тога дошло потребан је велики рад, свакодневно вежбање покрета и технике које балет захтева да би се на крају све то уклопило што ми кажемо скоцкало и приказало публици.

Шта би поручио онима који такође желе да се баве балетом?

Па искрено не бих знао, потребно је помно слушати своје професоре шта нам они поручују и шта желе да нам кажу, а најважније од свега да знају да је то једна потпуно нормална професија у којој као и у другима такође има успона и падова и да не треба ништа силити већ да треба пустити да само тече, и да уз првенствено паметан па онда напоран рад све дође на своје. Да ли си задовољан досадашњим постигнутим успехом?

И више него задовољан. Просто ово што сам постигао да играм у Народног позоришту и да се већ професионално бавим балетом а да

сам на завршној години Балетске школе је мој велики успех. То је био мој циљ који сам мислио даљ неће бити изводљив, али када паметно тежите неком циљу и не предајете се на путу пуном препрека на крају и стигнете до краја тог пута.

Како памтиш време проведено у дому?

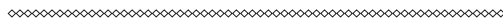
Сматрам да је живот у дому веома интересантан за средњошколце, али не и за мене или особе које се баве истом или сличном професијом. Ми једноставно немамо уобичајен живот средњошколца, неодређен распоред часова, стално смо у неком покрету, а и доста се исцрпљујемо током дана тако да често нисам стизао да се лепо храним јер ми сатница није одговарала и тако даље, али имало је и лепих тренутака, учествовања на секцијама, освојено прво место на домијади и још много тога.

Да ли је било тренутака када си се показао због свог избора везаног за занимање?

Па било их је довољно, али никада нисам размишљао о одустајању, да јесам, не бих доведе догурао.

ОПРОСТИ, АЛИ НЕ ЗАБОРАВИ

КАТАРИНА
ДОБРИЋ

Праштање вас ослобађа, Лако је носити љутњу у себи, али опростити,
заборавити и наставити мирно даље, то могу само они најјачи

THE FREEDOM⁺ OF FORGIVENESS

Није познато којим меморијским простором израженим у гигабајтима располажемо у просечном људском мозгу, али једно је сигурно- није бесконачан. Свашта се ту складишти, од најранијих успомена из детињства, школских дана, екскурзија, рођендана, породичних окупљања. Наравно, поред дивних момената ту и тамо се нађе понеки пакетић оних мање дивних које колико год покушавали да трајно избришемо не успевамо. Људски мозак иоле нормалан не функционише као компјутерски програм и то је добро. Ствари и догађаји који су нас повредили, дубоко разочарали и које неизбрисиво остају у кутцима нашег ума имају своју сврху. Подсећају

нас на лепоту свега доброг што смо доживели, што доживљавамо и свега лепог што ћемо тек искусити истовремено нас држећи на опрезу. Као што рекох, простор тог унутрашњег нашег малог духовног света је ограничена и треба бити врло економичан и практичан приликом располагања истим. Разочарања, патње, издаје, увреде, све те немиле пакете ваља компресовати и чувати похрањене у неком делићу свести. Отварати строго по потреби. Начин на који то треба урадити поприлично је једноставно гледано из угла непристрасног посматрача- просто треба -опростити-. За ову операцију и њено истински правилно обављање потребан је одређен ниво животног искуства, мудрости и емоционалне интелигенције. И

не, никако није лако- сагледати све чињенице, бити изнад свега и опростити. У тим ситуацијама често оправдам неког ко ми је нанео бол, припишем то тренутку људске слабости, несмотрености и не узмем за зло. Донекле зато што не желим да се мени сутра узима када некога повредим услед несмотрености. На крају крајева, сви смо ми само обични људи, не машине. Лакше ће бити и нама, а и онима којима је искрено жао због свега. Једино тако можемо живети у спокоју, неоптерећени гомилом мрачних мисли које прете да обавију наш свет. Једино тако можемо сачувати унутрашње гигабајте нашег бића за лепе ствари које ће тек доћи и неоштећено чувати оне које су већ десиле.

ОЧУВАЊЕ РЕПРОДУКТИВНОГ ЗДРАВЉА

ТАМАРА
ПЕТРОВИЋ

По дефиницији коју је формулисала СЗО репродуктивно здравље подразумева стање физичког, менталног и социјалног благостања свих узрасних група у односу на репродуктивни систем. Оно подразумева задовољавајући и сигуран сексуални живот, способност за репродукцију и слободно одлучивање о репродукцији.

У име актива прве године, у великој читаоници нашег дома, васпитачица Анита Радовић и њен гост, доктор Јован Рудић, представили су огледну тему, очување репродуктивног здравља младих. Зашто ова тема?

Да са својом сексуалношћу не би били на ви, да у годинама одрастања изградимо своју личност и правилно проценимо своје могућности. Иако данас међу младима табу тема, посећеност овог предавања била је велика.

Доктор Јован Рудић је одговарао на питања присутних, које су у већем броју чиниле припаднице лепшег пола. Највише се говорило управо о очувању репродуктивног здравља. Предавање које је имало за циљ подизање свести младих о свом здрављу, показало се веома успешним.

“

Основу очувања репродуктивног здравља чине одговорно сексуално понашање, коришћење служби за планирање породице, ефикасна здравствена заштита мајки и материнства, ефикасна контрола инфекција репродуктивног тракта, превенција стерилитета, елиминација “несигурног” абортуса и третмана малигнитета репродуктивних органа.

An abstract painting featuring a large, textured face in the center, composed of various colors like green, red, and blue. A hand is visible on the left side, holding a small object. The background is a solid light brown color.

У ПОЗОРИШТУ
СВОГА УМА

ТАМАРА ЧУКАНОВИЋ

Даме и господо, добродошли у мој живот. Сместите се удобно и, молим вас, искључите своје мобилне телефоне. Чујете ме, зар не? А зашто онда бар један увек зазвони? Тишина сада, комад ускоро почиње.

Комад. Као комад меса, живог. Необичан назив за уметнички израз. Имају једну сличност- оба можете продати, и то за ситне паре. Служе да би прехранили гладне утробе и гладне умове, како простака, тако и генијалаца. Ипак, сви смо ми исти у Божјим очима, зар не? Бог. Колико га често спомињемо, надајмо се да се није упокојио због штучања у незгодном тренутку. Манимо се сада тог наводно бескрајно праведног и доброг принципа, ионако није реч о њему и његовим свевидећим очима. Реч је о људским очима, оне су далеко занимљивије. Јеси ли одахнуо сада, Боже? Нећемо те поново распети, то јест, барем ја нећу. Добро си се сакрио, добро! Сви те траже, читава хорда твоје наказне и очајне деце. Неколицина њих седи испред осветљене позорнице у мраку и чека. Чека да буде одушевљена и дирнута извођењем овог или оног текста. Ту су да осуде онога под рефлектором, онога ко прича. Па гле, то сам ја. Ја, главом и брадом, и то извођењу личног комада. Они седе са изразом лица који говори –Забави ме-. Или ипак –Расплачи ме-? –Промени ме-? –Покажи ми нешто изванредно.- Како сада свима њима удовољити? Скенирају мој костим. Они би то другачије. Они би увек нешто другачији. Они би то боље. Штета што им нисам дала своју кожу на штављење, себе на прекројавање.

Језик би ми сигурно скратили, неће им се допасти оно што ће чути. Има ту професора са својим светим задатком да преобликују младе и дивље умове и направе од њих узорне грађане. Волеће вас ако сте им налик, ако се кунете у сличне ствари као и они и, оно најбитније, уколико им не противречите. Сваком професору су дражи и лакше подносе десет ноторних магараца него ли једног бунтовника. То је прави терет овог света. Видим, дошле су и неке старије госпође с натписом на челу –У моје време...- Остатак већ знате, омладина је крива за пораст криминала и убистава, за рат у Сирији, гужву у саобраћају, крах светске берзе, постанак нацистичке идеологије, Велики потоп и највероватније за њихов несрећни живот. Ми смо уништили њихов идеални свет једнакости и братства и горећемо у паклу јер им не устајемо у градском. То је та омладина на дрогама којој смо оставили свет. У каквом сте га стању оставили, боље да нисте. Већ чујем како ми звижде тамо из мрака. Лажем. Претерујем. Хлеба и игара, је ли? Мало послеподневног оговарања комшије, кафа, средња, Сулејман у осам и то је то? Ви сте срећни људи? Уколико је то срећа, драго ми је да ми је ускраћена. Неописиво ми је драго што не седим у мраку међу вама, што нисам задовољна и заљубљена у мрвице мени остављене да се њима заситим. Волим што сам протерана из нашег друштва живих лешева који не склапају бракове и пријатељства, већ социјалне нагодбе. Који гледају у сат, не једни у друге. Који мрзе безбрижне, а величају крвнике с

краватом. Који не воле бога, већ мртво тело на крсту. Они који живе лаж у потрази за истином. Ето, њима ћу продати овај комад бесмисла. Ничега умозрителног овде нема.

-То је све- питаће се неки. Да, то је све. То је ум. Несагледив, неуравнотежен, хаотичан и пречесто неизрецив. Ум није књига која се може отворити и разгледати по вољи. Ум није игра коју изводи увежбани плесни пар. Ум није математички проблем с логичним решењем. Ум не сме бити подложен временском калупу од 90 минута нити вреднује признање или конкуренцију. Он се не такмичи нити желиоодобравање. Оннапростојесте. Попут неограниченог простора читаве збрке мисли које пресецају и потиру једна другу. И тако заувек. Скуп глупости и мудорсти подједнако. Осуде и одобравања. Свега осталог супротног. Он не сме бити укалупљен. Стога, и комад сме бити проглашен лошим. Глумац сме бити исмејан. Публика сме бити незадовољна, нека партером роваре пацови, нека завесе и костим буду поцепани, нека плесак и бис изостану. Развалите позориште до темеља. Не мари. Нешто ће надвисити све то, нешто што се не да измерити и проценити. Ум. А он није за вас, нити је због вас. Не постоји да би вас забавио, насмејао, распакао, било како утицао. А више од свега заједно, ум није позориште.

www.domucenika.com

ВОЈИН ЋЕТКОВИЋ

РАЗГОВОР ВОДИЛА САЊА ВУЈИЋ

Своју прву улогу, Војин је добио у осмој години у „Дому омладине“ у Крушевцу. У то време се бавио помало спортом, претежно рукометом, али је највише волео књижевност, што је био главни разлог због којег се посветио глуми. Постаје члан аматерског позоришта и драмске секције. У школским данима је важио за примереног ученика, па су му родитељи пружили потпуну слободу приликом доношења одлука.

Један од најпознатијих уметника домаће глумачке сцене, Војин Ћетковић, који је својим улогама у филмовима и серијама засенио публику и заузео срца многих девојака, кроз интервју за наш часопис „Перон“ открива какав је био његов пут од аматера до афирмисаног глумца, шта све посао захтева од њега и шта поручује младима који желе да крену његовим стопама!?

Волели сте рукомет. Шта је утицало на вас да се бавите глумом?

Ја сам са осам година први пут играо у аматерском позоришту. Имао сам одређено узбуђење и страх од сцене, јер никада нисам знао да рецитujem и певам пред публиком. Певао сам у хору и то ми је било јако узбудљиво. Било је логично да покушам да упишем глуму. У аматерском позоришту сам имао десетак представа и пет, шест главних улога.

Почели сте да се бавите глумом у свом родном граду, као аматер, да ли је било најорно основаши професионалну каријеру у Београду?

Било је јако напорно. Прво што се разликовао мој рад као аматера од система на академији. Имао сам утисак као да се враћам у назад, јер сам ја већ мислио да сам формирани глумац. Кад бих могао да вратим време онда бих са неких тридесет пет година ишао на академију.

Шта бисте пре издвојили велико бело плаћно или гаске које животи значе? Зашто?

И позориште и филм и радио и телевизија су део мог посла. Све сам пробао и свуда ми је било добро. Добро је да глумац буде присутан свуда, а не само у једном сегменту.

Какав је утисак на Вас оставила прва представа коју сте одиграли?

Прву представу сам одиграо у Југословенском Драмском Позоришту код Виде Огњеновић. Ја сам долазио у Београд чак из Крушевца да бих гледао представе. У Југословенском Драмском Позоришту указала ми се прилика да статирам, док сам још увек свршавао академију. Био сам срећан и значило ми је и решио сам да једног дана постанем глумац овог позоришта.

Сарадња са којим глумцима Вам највише значи?

Одвек ми је највише значило да радим и играм са мојим колегама са класе, јер се толико добро познајемо да сам ја знао како су они дошли до неког резултата.

Да ли бисте волели да сарађујете са сираним продукцијама?

То сам већ радио. Они имају другачији систем рада и нервира ме што они не познају ни наше глумце ни наше филмове. Ми смо заостали у том погледу, али смо најбољи од светских школа.

Послије ли улога коју желите да одиграете, а нисте до сад?

Увек постоје такве улоге, али је нескромно причати о томе.

Која филмска улога је оставила највећи траг на Вашу каријеру?

Све су дошле у право време.

Да ли Вам ипонује то што ће Вас људи заувек памтити и дивити се Вашим великим остварењима?

Саветујем младим људима да ако морају да се баве глумом и ако су толики таленти да не могу да избегну да се баве овом уметношћу онда нек се баве. Кад неко има дара за одређену врсту уметности то кад тад мора да исплива.

Имате ли довољно времена поред посла да се посветите породици?

Наравно. Мој посао је као номадски. Неколико месеци немам посла, имам само вечерње представе, а онда се деси да неколико месеци имам сваког дана, али кад се све сабере и одузме ја више времена проводим са породицом него деведесет посто људи који се баве „обичним“ послом.

Сипастивенисте риболовац? Стижете ли га одете на реку и забавите се?

И позориште и филм и радио и телевизија су део мог посла. Све сам пробао и свуда ми је било добро. Добро је да глумац буде присутан свуда, а не само у једном сегменту

Ја немам такав осећај, мени је важно да стварам и да ми је добро у сопственој кожи глумца.

Да ли је посао глумца одговоран?

Глумац је предан себи, према редитељу, позоришној кући. Ако забрљаш нећеш добити много шанси да се исправиш.

Колико је пресудан таленат, рад и љубав за успешност у овом послу?

Све треба да се склопи и много среће.

Колико је глума перформансна у нашој земљи? Да ли бисте саветовали омладини да се бави овом професијом?

Стално. Сваки слободан минут користим на реци.

Када бисте поново могли да бисте. Да ли бисте ипак изабрали рукомет?

Да. Свашта сам пробао. Спорт ме је занимао као феномен и терала ме је моја грађа и мој темперамент да се бавим спортом. Кад сам први пут стао на рукометашки терен и узео лопту схватио сам да је то борба.

За крај. Шта бисте поручили нашим домаћима, младим талентима, члановима драмске кације?

Да се добро забаве и да никада не забораве да буду здрави.

РАЗГОВОР СА ШЕФОМ ВАСПИТНЕ
СЛУЖБЕ НА СЛЕДЕЋОЈ СТРАНИ

ГОРАН БАЈИЋ

АЛЕКСАНДРА
ИЛИЋ

Горан Бајић, шеф васпитне службе, омиљени васпитач и колега. Већ дуги низ година ради у нашем дому, а од пре 3 године као шеф васпитне службе. Увек приступачан и расположен за разговор, како са ученицима тако и са својим колегама. И овога пута је са својим препознатљивим осмехом, прихватио наш позив за разговор.

С обзиром на то да је дом ученика једно комплексно окружење које и захтева и нуди много садржаја, како видите своју улогу у свему томе?

Веома је важна организација, филтрирање информација по важности, продуктиван и тимски рад. Велики значај има добра комуникација, давање повратних информација људима, правовремена дистрибуција свих важних обавештења. Посао са људима је захтеван. Ради квалитета пословања и одржавања добрих међуљудских односа потребно је саслушати колеге, разумети потребе колега, користити принцип праведности, учинити радну атмосферу квалитетнијом, ефектнијом и продуктивнијом. Важно је почети од тога да је у нашем Дому ученик субјекат у васпитно-образовном процесу. То је стратегија на којој се заснива педагошки рад у нашој установи.

Шта је за Вас приоритет, имајући у виду да ученици заузимају централно место?

Основни циљ и приоритет је постизање оптималне школске успешности, на пример развијање радних навика, развијање опште компетентности, формирање образаца кооперативног понашања, такође, брига за безбедност ученика је на првом месту. Мени, као шефу васпитне службе, веома је важно да ученици дом доживљавају као своју другу кућу, што он у ствари и јесте. Видимо да сваке године Дом понуди нешто ново. Ове године је реновирана спортска сала.

Да ли се планирају још неки радови у наредном периоду?

Без обзира на то што нам Дом важи за један од најуређенијих и најопремљенијих домова, ми се не задовољавамо постојећим, већ се стално трудимо да развијемо и реализујемо нове пројекте, са циљем да ученицима побољшамо живот у дому. Ове године планирамо да детаљно уредимо домско двориште и да простор око Дома учинимо што лепшим и функционалнијим.

Ученици се увелико припремају за Домијаду. Да ли сте задовољни понашањем и постигнутим резултатима наших ученика на овом такмичењу?

Наши ученици су на регионалним и републичким такмичењима увек остваривали више него запажене резултате, како у спортским тако и у културним дисциплинама. Међутим, хоћу да изнесем свој лични став, а мислим да је то и став установе, да је нама превасходно циљ да се на тим такмичењима ученици лепо забаве и друже, а да резултати треба да буду у другом плану. Једноставно да цитирам стару изреку „Важно је учествовати, а не победити“.

А да ли сте задовољни постигнутим школским успехом наших ученика?

Један од основних критеријума за упис у дом јесте одличан успех. Због промене средине, строжег критеријума оцењивања бележимо благи пад успеха на тромесечју и полугодишту, али уз рад са васпитачима и стручном службом на крају тај успех се поправи и ја сам лично задовољан.

На који начин Дом мотивише ученике да напредују у учењу?

Инструктивна улога васпитача, као и педагошко психолошке службе подразумева оспособљавање ученика за рационално и ефикасно учење и извршавање школских обавеза, што се врши кроз упознавање ученика са планирањем учења, методама и техникама успешног учења, чиниоцима који детерминишу учење, анализом личног (не)успеха. Ученици се ангажују да унапређују и развијају личну компетентност упознајући се са трансфером учења, изворима знања и средствима за учење, читањем и културом говора.

Шта мислите о Ученичком парламенту?

Мислим да УП има велики значај, јер гарантује основне слободе ученика, кроз остваривање права на слободу говора, слободу удруживања, изношења сопственог мишљења. Они најбоље препознају своје проблеме и проблеме својих вршњака и у том смислу могу да омогуће Дому да им се што боље изађе у сусрет. Младима треба омогућити да учествују у процесу одлучивања, јер на тај начин јачају своје самопоуздање и постају одговорне личности.

Многобројне су секције у дому, како спортске, тако и из области културе и уметности. Да ли имате у плану нешто ново?

Наравно. Значај секција је велики. Наш циљ је да у оквиру слободног времена, обезбедимо ученицима могућност за бављење рекреативним, спортско – такмичарским и културно – уметничким активностима. Ученици имају слободу да се опредељују за секције према својим склоностима и способностима. Уколико се укаже потреба за неком новом секцијом, која би била занимљива за ученике и окупила их у већем броју, увек сам спреман да подржим такву иницијативу. Ученике веома радује дружење са другим домовима. Ове године смо имали госте из четири дома.

Планирате ли да наставите сарадњу и дружење са њима?

Наравно, ми смо увек спремни за дружења и стицање нових искустава. То важи како за ученике, тако и за запослене у Дому. Са многим домовима у Србији смо већ остварили размену и тај круг сарадње ће се у будућности непрестано ширити.

И сами сте раније били васпитач. Шта сада, са места шефа васпитне службе, мислите о месту и улози васпитача у дому?

По мом мишљењу, најважније је успоставити однос поверења, уважавања и толеранције. Требало

би бити објективан у решавању сукоба и примени дисциплинских мера. Васпитач је тај који треба да предузме све дозвољене мере да заштити ученика од свих околности које би биле штетне по здравље, учење и безбедност. Мислим да је важно узети у обзир и мишљење и процену самог ученика о свом раду, у циљу унапређивања квалитета услуга коју ученици од нас добијају. Уједно могу да вам одговорим и на питање какве особине би требало да васпитач има? – Одговорност васпитача је велика. Родитељи нису са децом, тако да васпитач има обавезу да помогне родитељима и у васпитавању њихове деце и развијању пожељних карактерних особина. Задатак васпитача је да прати постигнућа ученика у процесу учења, да прати индивидуални развој детета, да уважава личност ученика, неопходно је да познаје начине и технике подстицања процеса самовредновања ученика, да зна да створи атмосферу поштовања различитости у групи, да помогне ученику да препозна своје потребе и емоције и изрази их на прави начин. Посао васпитача је комплексан и одговоран, али и леп када је у питању рад са младим људима.

Какве особине би требало да има један васпитач?

У претходном питању сам дао делимичан одговор, а допунио бих га следећим особинама које би требало да красе васпитача: стручност, стрпљивост, приступачност, праведност и духовитост. Супротно овоме васпитач не би требало да је необјективан, нервозан, пакостан, осветољубив, некореktan.

Имате ли неку поруку за ученике?

„Већину важних ствари у свету постигли су људи који нису одустајали када се чинило да уопште нема наде.“ Дакле, никада не одустајте од својих снова, не заборавите да све што је вредно тражи доста труда и времена. Волт Дизни би рекао: „Мисли. Веруј. Сањај. Усуди се.“

Кад кренеш да тражиш срећу, провери можда си срећан

ЈАСНА
МИЛИЈАШЕВИЋ

Овде је хладно, овде је зима, овде је снег. Помислиш на Бразил, рецимо. На топло, на море, на воће. И онда полако почнеш да завидиш оним сићушним птицама које сваке године лете на југ, онда се та завист претвори у незадовољство, а река твог незадовољства улије се лагано у море разочарања. И разочараш се, у живот, у тло на које те бацио, у човека, у људе, у себе. У себе који си несрећан, а једина “забава” ти је завист према онима “срећнијима”.

Биће да је тако... А, шта ако није? Шта ако је наша једина несрећа у томе што не знамо да ценимо тренутак? Или можда то што срећу не препознајемо чак ни онда када се сударимо с њом, већ је само прекорно погледамо и заобиђемо као старог покислог просјака на углу Кнез Михаилове. Наша унутрашњост полако поприма облик ваге која је спремна да на своје тасове стави само оно материјално, само кич и шунд, сјај и све остало што нуди садашњост, која се суочава са суновратом, културним и моралним, а којем се све теже одупире.

Лутамо као кроз лавиринт неке древне пирамиде, губећи се све више у потрази за успехом, за остварењем снова, газећи и заборављајући управо оно за чим трагамо, оно чему хрлимо као ка

шведском столу и притом остајемо глуви на њене вапаје, да останемо, осврнемо се и схватимо да је све време ту, заборављајући на срећу.

А онда се сетиш оних момената када си се посвађао са сестром, само да бисте се после помириле и загрлиле, и сетиш се њених малих буцмастих прстију који ти пролазе кроз меку косу, и није те више брига да ли те у том тренутку љутито чупа или само нежно мази, постане ти свеједно, постане ти топло и твоје танке усне се у тренутку развуку од ува до ува.

Затим прелисташ стари албум, и застанеш на месту где се, маленом теби, сијају очи од узбуђења док ведро гледаш у четири танке свећице на малој торти, а мама и тата ти аплаудирају, бодрећи те да их угасиш. Или онда кад си први пут скувао ручак и иако си знао да га ни сам не би појео, било ти је драго када би чуо похвале и видео пуна уста чланова твоје породице тог “ручка”, био би срећан.

Заборављање је тешка реч. Заборављање је превозно средство до заборава, а заборав никако није место за наше најлепше тренутке, за наше прве успехе, прве љубави, рођендане, несташлуке. Једном речју, заборав управо није место за срећу, коју само треба препознати, пригрлити

на време и спретно јој резервисати место у нашем уму.

И можда онима у Бразилу и није драго што знају да ће их целе године пржити Сунце, можда ни птице не воле да се селе, а ти ћеш имати снег и све што иде уз њега. Игре, празнике, тренутке.

Па, искористи их. Искористи и проживи оне тренутке који су нам свима пружени, искористи и проживи оно што већ имаш – срећу.

Мит о срећи

Према грчкој митологији, на коју се увек враћамо, Каирос је био бог среће. Његово име значи „прави тренутак“. Каирос је био најмлађи Зевсов син и приказиван је као младић без одеће, намазан уљем који има чуперак на глави. Ко га зграби за чуперак, тај ће доживети срећу. Али пошто је Каирос увек у журби, то је веома тешко извести. Зашто је срећа приказивана на тај начин? Не случајно, наравно.

Овај мит значи да је срећа ствар наше вољности да се потрудимо да је досегнемо. Срећа није ствар судбине, положаја звезда или воље немог бога. Срећа је ствар наше спремности да се усудимо да је тражимо и зграбимо јер, како смо видели, Каироса није лако ухватити. То такође значи да срећу не можемо осећати увек.

DOM UČENIKA SŽŠ
ZDRAVKA ČELARA 14, BEOGRAD

24
DECEMBAR

SIT DOWN NASTUP
DUŠANA PAVLOVIĆA

VELIKA ČITAONICA DOMA UČENIKA
SREDNJE ŽELEZNIČKE ŠKOLE

IMAM

NEŠTO

DA TI

REČEM

24.12.2015.
20.30 ČASOVA

SPECIJALNI GOST: **PR LJAVI INSPEKTOR**

BLAŽA

ИМАМ НЕШТО ДА ТИ РЕЧЕМ

АЛЕКСАНДРА
ИЛИЋ

У читаоници Дома ученика срдње железничке школе 24. децембра наш матурант Душан Павловић одржао је sit down наступ под називом „Имам нешто да ти речем“. Sit down наступ је, како Душан објашњава, замишљен као прототип stand up форме. Он је седео на бини и читао своје песме, које већ годинама пише. На сцени је имао и музичку подршку своја два друга из школе, па се публика потпуно опустила уз звук гитаре. Друштво му је правио и Игор Блажевић, познатији као Прљави инспектор Блажа. Заинтересованост је била огромна, чему сведочи и то да су сва места за седење била попуњена па су, нажалост, неки од гостију морали стајати, али упркос томе остали су до самог краја уживајући у песмама нашег Душана.

Овај млади уметник је одрастао на обали Дрине, у месту Доња Борина, у ком је како каже, сакрио своју носталгију. Тренирао је кошарку. Због исте је и уписао школу у Београду, а онда је схватио да не подноси ауторитете и да му једино писање није досадило. Сваки период његовог живота доносио је нова занимања. Као клинац

тренирао је фудбал, желео да буде пилот, а плашио се висине. За себе каже да је хедониста и да воли да чита и пише, нарочито песме. Учествовао је на више песничких конкурса и освајао престижне награде. Овом приликом смо разговарали са њим и ево шта анм је рекао:

Већ дуго се бавиш писањем песама, од којих су многе награђиване. Када и како си одлучио да се озбиљније бавиш песништвом?

Почео сам да пишем у другом или трећем разреду, али искључиво за себе, и доста дуго сам бацао што напишем у канту за ђубре или ватру. И данас бих волео да прочитам те радове. Можда се и сетим некада нечег из њих, јер како кажу, рукописи не горе. Мада, имам другачије искуство, моји први рукописи су доста изгорели. Чекао сам прави моменат да озбиљније представим публици оно што радим, и нисам журио са тим, јер сам желео да будем саслушан, а за то сам морао да сазрим као особа првенствено, али и да ме људи озбиљније схвате.

Не могу поделити свој рад на озбиљнији и неозбиљнији. Песме можда да, али свој укупан рад никако. Буде ми заиста драго када прочитам неку песму коју сам написао пре четири или пет година и када је публика доживи као да је написао неко много старији и мудрији од мене. Али свакако да се осети моје ментално сазревање у песмама и мало дубљом анализом могуће је утврдити у ком сам их добу написао.

Где проналазиш инспирацију за писање песама?

Проналазио сам их у стварима које разумем и тамо где нисам имао појма о чему се запшраво ради, или шта је поента тога што је ан мене оставило утисак. Па сам тако посвећивао много времена ако бих дошао до сазнања која би ми помогла у разумевању тема које су ме заинтрижиле. Неке песме сам писао годинама. Преправљао, додавао, одузимао. Док неке песме напишем за буквално онлико времена колико ми је физички

потребно да их пренесем на папир, што радим доста спорије, јер имам ужасно ружан рукопис, па да бих касније могао да растумачим шта сам желео да кажем.

Имаш велику подршку породице и пријатеља. Колико ти је значајна њихова улога у свему томе?

Био бих лицемеран када бих изоставио ту излизану фразу да ми значи подршка породице, наравно родитеља и брата, који поред својих породичних обавеза, супруге и двоје мале деце, издваја доста времена за моје фикс идеје у које, мислим, ни он не верује да су остварљиве док не докажем супротно. Ту су, наравно, и моји баба и деда, који су много већа подршка од оног што се од њих очекује. И заиста сам поносан на своју породицу. Мислим да сам њихова рефлексја, јер много тога носимо из породице, чега се не можемо одрећи баш нигде и никада. На пример, свог понашања или осећаја за добро и лоше.

Публици си се више пута представио као песникна разним догађајима. Крајем децембра си имао sit down наступ у читаоници нашег дома. Како си дошао на идеју да органзујеш такав један наступ?

У суштини сам песник. И све моје идеје потичу из тога, јер је поезија мој начин изражавања, за сада. Без обзира на то што поезију пишем због себе, ипак је прилагођавам публици. Публика данас и није баш заинтересована за поезију и нема времена за њу, јер чини ми се, сматрају застарелим ово чиме се бавим. И да бих доказао да наше друштво није у праву, покушавам да прилагодим и учиним занимљивим свој рад, како бих успео бих успео да изазовем пажњу публике и пренесем им суштину теме о којој говорим. Осмислио сам да направим прототип stand up комедије, која је на овим просторима све популарнија. Тако сам направио сушту супротност томе. Ја нисам комичар, а волим све да обојим хумором у животу и у раду, и моја

лењост је допринела томе да то назовем sit down наступ, јер ми је пријатније да седим на сцени. А волим и да спустим оне који лете више него што су способни да то раде. Претежно циљам на улоге у друштву. Био сам свестан и проблема да људи са ових простора нису спремни да слушају предуго поезију, јер се не сусрећу баш свуда са њом. Па анимирам публику музиком или другим врстама уметности које у том тренутку могу да ангажујем. Тако су ми у Лозници, на наступу који сам имао 1. фебруара ове године, помогли уметници из културно-уметничког друштва "Караџић", играјући разне игре, наравно опет уз музику. И мисли да се то моје мешање и маштање свидело публици, барем тако тврде.

Знамо да је дошло до неких компликација и измена. Ко ти је помогао да се наступ ипак одржи?

Да, било је компликација, али то није занимало моју васпитачицу Верославу Ристић. Тако да је она предложила управи Домаученика средње железничке школе моју идеју, и заиста сви запослени у дому, у ком сам већ четири године, су ми изашли у сусрет и помогли ми да остварим свој план. И захваљујем се свима овом приликом, и не бих издвајао, јер би то потрајало.

Одзив публике је био знатно већи од очекиваног. Аплауз се није штедео. А да су сви били и више него задовољни, видело се и по њиховим насмејаним лицима. Како си се ти осећао те вечери?

Импоновало ми је да су сва места била попуњена, али оно што ме је одушевило јесте и стрпљење публике која је стајала сат времена и слушала ма апсолутно сваку реч, и то ми је много значило. Сваки аплауз значи и мислим да полако

постајем зависник од аплауза, што ми даје још већи мотив да наставим са овим. Интернет је једно чудо данашњице и захваљујући њему сам стекао публику у иностранству. Тако да ћу након завршетка школске године ићи на мини турнеју, на коју ме је позвао један годподин са ових простора који живи у Немачкој већ дуго и негује културу Србије много више, него неки надлешни у Србији за то. Захваљујући таквим људима, који су данас реткост, могу да уживам у свему овоме што радим на једном доставишем нивоу него што сам очекивао пре него што сам остварио ту идеју. И заиста не могу описати тај осећај када ми неко приђе и да ми комплимент на рачун мог писања, а тек када ме позову овако да наступ, онда је то већ као сан.

Да ли се нека песма издвојила као омиљенија код публике?

Омиљена песма публике? То морате питати публику. Прилазе ми људи и кажу која их је песма посебно погодила, шта су они и на који начин доживели, и примето сам да се баш у свакој песми барем неко пронашао, то и јесте њихова сврха. Мада, морам бити искрен, песму Париз ми најчешће траже да изводим или рецитујем, и мислим да она има највише публике, као и песма Сто кец, коју сам написао из шале према једној генерацији која је уз тај аутомобил одрастала у некој другачијој држави од ове данас, и мислим да сам успео да дочарам то како сам желео, јер ми управо та генерација баш ту песму издваја као омиљну.

Имаш ли у плану још оваквих и сличних наступа?

Већ сам имао након овог наступа, о ком смо причали, и у Лозници sit down наступ, само под називом

„Културо, добро вече“. Било је и ту више публике од очекиваног. Можда није умесно говорити, нити вредно помена, али ту сам зарадио и први новац, тако да то више није само хоби, него нешто мало озбиљније од тога. С обзиром да ћу наступати и у Немачкој, ако све буде ишло по плану, то се само пење на још виши ниво озбиљности једне шашаве идеје да на свој начин направим неку врсту сопствене књижевне вечери, што је парадокс, јер нисам написао књигу.

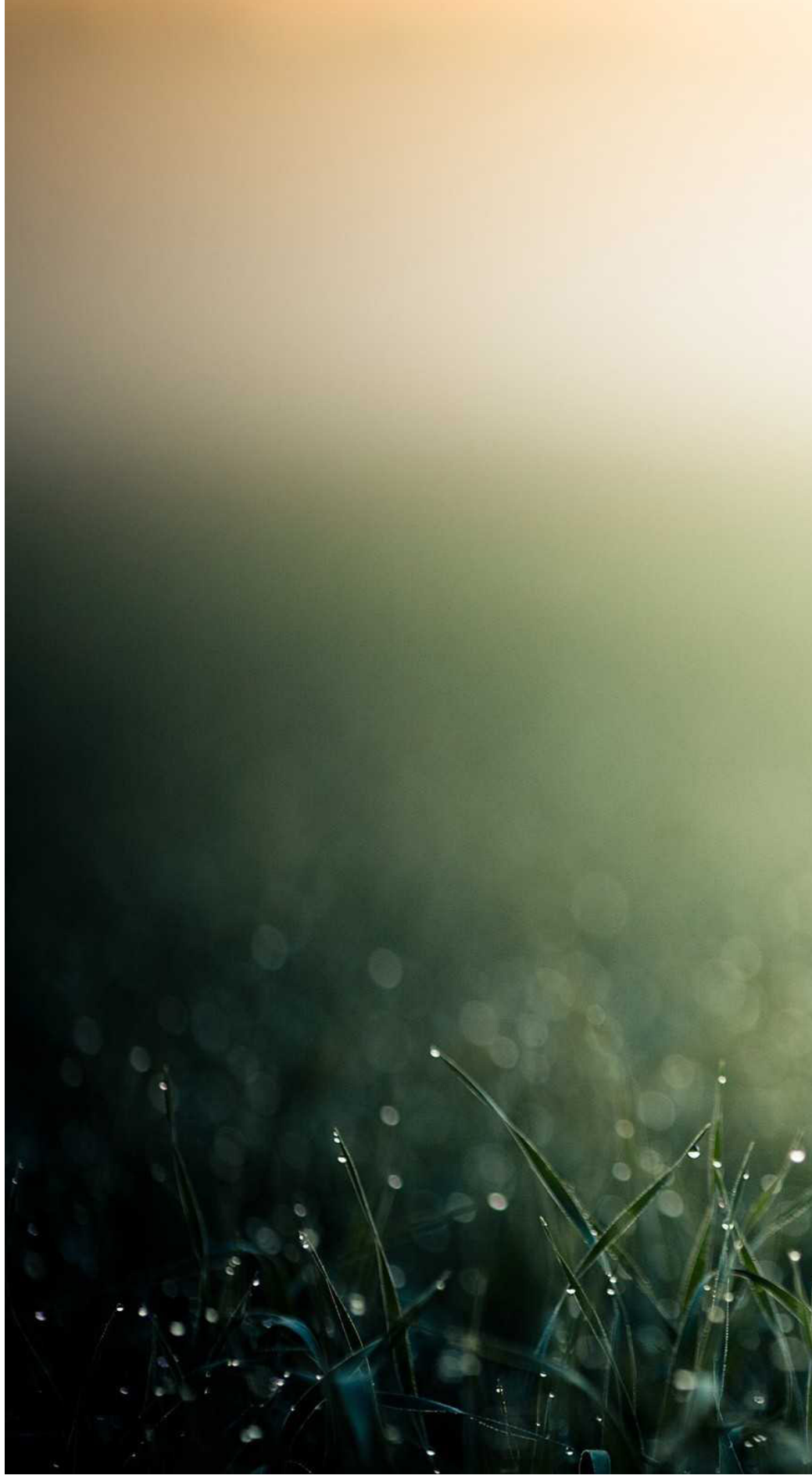
С обзиром да си матурант и да идеш у Зуботехничку школу, да ли планираш да наставиш образовање у струци, или ћеш се окренути уметности?

Нећу настављати образовање у струци, то ми није у плановима. Када сам уписивао зуботехничку школу мислио сам да је много више потребно креативности и маште, сматрајући је уметничком школом, али сам видео да то није баш тако и да треба да одговарам за здравље других људи, тако да сам се лако предомислио, али се никада нисам покајао што сам је уписао, јер ми није одузела апсолутно ништа, а научио сам доста тога у тој школи. Намеравам да усмерим своје образовање ка писању и можда мало глуми, јер су то моја интересовања у овом тренутку. Али познавајући себе, то може да се промени кроз живот.

И на крају, имаш ли нешто да поручиш нашим читаоцима?

Поручио бих им да раде оно што воле и да буду оно што јесу, а ако су довољно све то, онда нема потребе да брину за било шта. И пожелео бих им да буду срећни и здрави, а све остало су премије које нам живот додељује по заслугама.

ПЕСМЕ ДУШАНА ПАВЛОВИЋА

ЧЕТВРТАК СТО КЕЦ

Била је мој четвртак, тај дан сам увек
највише волео.
Понедељак је некако боло.
Већ у петак све сам то преболео.
Бољи је и од викенда у којима сам јој
одолео.

Била је четвртак, изненада је долазила,
А пред фамозни викенд одлазила.
Када је најлепше, није је било ту,
Понекад наврати и другим данима, али
само у сну.

Била је мој четвртак...
Мојој седмици је ту био почетак и
завршетак.
Чудно је када ти она замени читав дан,
Тај дан сам био само њен, и само поред
ње...
Насмејан.

Прича ми човек, ја не верујем човеку.
Вози заставу сто кец у 21. веку.

Каже: Роди ми жена децу,
У сто кецу.
Брза је као зец,
Моја застава сто кец.

Ал' су бржа деца
До болнице од сто кеца.
Свако испаде на истој кривини,
У трећој брзини
Троје се роди.
Није по моди.
У сто кецу
Ми изродисмо децу.

А где су прављени, није ни чудо.
Можда звучи мало лудо,
Ал' ми и изродисмо децу
У сто кецу.

Каже жена чик да пробам.
А дошло време да га продам.
Он ме пита за цену.
Сто кец мало иште,
Ал' где да продам породилиште?

Па кад помислим на децу
Ја жену провозам у сто кецу.
Да сам је возио у Мерцедес-бенцу,
Не би ми имали оволику децу.

ПИТА ЛИ СЕ НЕКО КАКО ЈЕ МЕНИ?

ТАМАРА
ПЕТРОВИЋ

Сада нам је већ лакше. И мени и њима.
Сваки почетак је тежак.

Дошао је и тај 31.август. Мој одлазак од куће.Ако је веровати мојој мами, нешто слично смаку света.Дошли смо до Дома. И схватили да нисмо једини. Око нас је било, чини ми се, мали милион путних торби и кофера. Неки су насмејани улазили у Дом, поздрављали се са васпитачима, знали су их од раније.Њима је било лепо. Данима пре усељења у мојој близини се причало о мом одласку од куће. Сви су говорили да ће им то тешко пасти, а ја сам

суза, њихових због одласка од куће и мојих због њихових суза и свих мојих мука. Свима њима је било тешко и све су оне преживљавале своје драме, а ја сам се опет питала пита ли се неко како је мени.Дани пролазе. Један за другим односе и оно лепо и оно ружно. Сада нам је већ лакше. И мени и њима. Сваки почетак је тежак. Сваки је потребно преживети. Ми смо овај преживеле. Заједно.

се само питала да ли се неко пита како је мени.Када сам најзад ушла у собу, осетила сам неко чудно олакшање и мир. Сместила сам се и напослетку имала времена да се одморим.Касније сам упознала своје цимерке. Спријатељиле смо се и чинило се да ћемо се лепо слагати. Од тада па све ово време прошле смо много тога заједно. Првих дана много њихових и мојих

РЕДАКЦИЈА

